

Rose

เมื่อผมแต่ง
ผมเป็น
ครู
วิชา
คณิตศาสตร์
เป็นอนูชา

残疾神
嫁我为妾后

刘狗花

หลิวโก้วชวา

เขียน

จอห์น

แปล

1504 ดอราเกียฟัส

คำแนะนำนักพิมพ์

เรื่องราวอลวนของ **เจียงสุยโจว** อาจารย์ภาควิชาประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ที่จับพลัดจับผลูทะเล่ลุมิตี้นอนดีไปเป็น “ชายตัดแขนเสื้อ” ในคืนที่เจ้าของร่างเดิมต้องเข้าหอ รับเทพสงคราม **ฮั่วอู่จี้ว** ซึ่งถูกจับเป็นเชลย ซ้ำยังขาพิการมาเป็นอนุชา! ทั้งอีกสามปีหลังจากนี้ เขาจะต้องถูกฮั่วอู่จี้วผู้นี้ฆ่าตายเพื่อล้างแค้น

เขาไม่อยากตาย แต่จะอย่างไรดี เพื่อเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของตัวเอง...

พบกับเรื่องราวแสนวุ่นวายและสนุกสนานของ **เมื่อผมแต่งเทพสงครามขาพิการเป็นอนุชา** ผลงานของหลิวโก้วฮวาที่นักอ่านทุกท่านรอคอยได้เลย

Rose

รัตติกาล คีปคลาน ธารดาราตารดาฯ

จวนจึ่งหวังกลางตรอกซิงเหอ แพรแดงและโคมไฟญวนนำขึ้นแขวนตั้งแต่หัวรุ่ง ทันทีที่ฟ้ามืดก็ตามไฟให้แสงสว่างจนมองเห็นแสงสีแดงทองส่องประกายได้แต่ไกล หน้าประตูมีซำรับใช้วิ่งเข้าวิ่งออกวุ่นวาย หน้าบันได้เลื่อนกลดไปด้วยเศษประทัด บรรยากาศแห่งความเป็นมงคลอันชื่นมื่นปกคลุมไปทั่วบริเวณ

ต้นวสันตฤดูในเจียงหนาน¹ สายลมอ่อนๆ โขยเอื่อย เปลวเทียนในโคมไฟไหวระริกจนอักษร “ลี” (喜)² สายไหวตามไปด้วย

วันนี้จวนจึ่งหวังมีงานมงคล ขึ้นสามค่ำเดือนสอง เป็นวันฤกษ์งามยามดีที่หวงตี้เลือกไว้

รับสั่งว่า...ขึ้นสามค่ำเดือนสอง ทำการสิ่งใดล้วนสมประสงค์ราบรื่น โดยเฉพาะงานมงคลสมรส

ส่วนที่ว่าวันนี้จะเป็นวันมงคลจริงหรือไม่ มิใช่เรื่องสำคัญ สำคัญที่

¹ ดินแดนบริเวณตอนล่างฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีและหนานหลิงทางเหนือ มีพื้นที่ครอบคลุมมณฑลหูเป่ย์ มณฑลอานฮุย มณฑลเจียงซู มณฑลหูหนาน มณฑลเจียงซี มณฑลเจ้อเจียง รวมถึงบริเวณทางตอนเหนือและตอนกลางของมณฑลฝูเจี้ยน

² มักเขียนเป็นคู่ 囍 หมายถึงความสุขพบทวี เป็นสัญลักษณ์ของความโชคดี โดยเฉพาะในงานมงคลสมรส

ฝ่าบาทยืนกรานให้จิ้งหรีดสมรสในวันนี้ ต่อให้วันนี้ในจวนจิ้งหรีดจะมีงานศพ ก็ต้องวางโลงเอาไว้ก่อน แต่งคนเข้ามาแล้วค่อยว่ากัน

หนึ่งวาจาโอรสสวรรค์แข็งแกร่งต้านพันจวิน³ เช่นนี้แล

ต่อให้โอรสสวรรค์ผู้นี้เคยถูกกลุ่มกบฏบุกสังหารที่เมืองเยี่ยเจิงเมื่อสองปีก่อน ต้องหนีตายจนเจอหนทางเหมือนหมาตกน้ำ⁴ พาเหล่าข้าราชการบริพารลงใต้มาอยู่ที่อู่หัง⁵ ก็ตาม

แต่ไม่ว่าโอรสสวรรค์จะเหมือนสุนัขหลงทางเพียงใด ก็ยังคงเป็นโอรสสวรรค์ ยิ่งกว่านั้นเมื่อไม่กี่วันก่อนโอรสสวรรค์ผู้นี้ยังเพิ่งได้รับชัยชนะครั้งใหญ่ เวลาที่จึงกำลังสำเร็จสำราญ เบิกบานใจเป็นที่สุด

ใต้หล้านี้ใครไม่รู้บ้างว่าฝ่าบาทจับตัวแม่ทัพฮั่วแห่งเป่ย์เหลียง นักรบไร้พ่ายที่เพียงได้ยินชื่อก็ทำเอาผู้คนครั่นคร้าม ทั้งยังหักขาทั้งสองของเขาอีกด้วย

ช่างเป็นเรื่องน่ายินดีจริงๆ

ต่ำจึงมีเรื่องมงคล จวนจิ้งหรีดเองก็มีงานมงคล แต่เมื่อเรื่อง“มงคลคู่”นี้มาเยือนถึงประตูจวน ทุกคนในจวนล้วนยินดีไม่ออก กลับรู้สึกเหมือนกำลังไว้ทุกข์ให้บุพการีเสียมากกว่า

ถึงอย่างไร...

จับตัวแม่ทัพก็จับมาแล้ว จะฆ่าจะแกงอย่างไรก็เป็นเรื่องปกติ

แต่...กลับให้แม่ทัพผู้นี้สวมชุดวิวาท์แต่งเข้าจวนจิ้งหรีดในฐานะอนุชา...
นี่ นี่มันอะไรกัน!

ด้วยเหตุนี้แม้จวนจิ้งหรีดจะครึกครื้น เต็มไปด้วยเสียงประโคมดนตรี แหวนโคมประดับแพรแดง จุดประทัดดังกระหึ่มเกือบทั้งวัน แต่ก็ไม่มีสักคนในจวนที่มีรอยยิ้มบนใบหน้า

³ 1 จวิน เท่ากับ 30 ชั่ง สำนวนนี้หมายถึงมีความแข็งแกร่งมหาศาลจนทนรับน้ำหนักมากมายที่ถาโถมเข้ามาได้ หรือแข็งแกร่งเอาชนะคนนับพันได้

⁴ หมายถึง คนลวกลี้ภัย

⁵ ปัจจุบันคือเขตหนึ่งในเมืองหางโจว มณฑลเจ้อเจียง

ผู้คนเดินเข้าออกกันวุ่นวาย ดูคึกคักมีชีวิตชีวา แต่ล้วนก้มหน้าหลุบตา ไม่กล้าพูดอะไรไปโดยปริยาย

ความเจียนบนที่แผ่กระจายท่ามกลางงานมงคลทำให้บรรยากาศในจวนชวนสลดหดหู่ ยิ่งเดินลึกเข้าไปข้างใน บรรยากาศก็ยิ่งน่าอึดอัด

โดยเฉพาะเรือนอาณอิน

เรือนอาณอินเป็นเรือนของจิ้งห้วง ชื่อ “อาณอิน”⁶ นี่เป็นชื่อที่ราชครูแห่งวังหลวงตั้งให้ โดยคัดมาจากคัมภีร์ *สัทธรรมปุณฑริกสูตร*⁷

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะจิ้งห้วงมีร่างกายอ่อนแอตั้งแต่กำเนิด เจ็บป่วยกระเสาะกระแสะมาตลอด ที่มีชีวิตอยู่มาจนถึงวันนี้ได้ มากน้อยนับว่าได้ยืมอาณิสร์จากแสงแห่งพุทธองค์

เวลานี้ภายในเรือนอาณอินสว่างไสวทว่าเงียบสงัด

ทั้งจวนหวังประดับแพรแดง ทว่าพื้นที่ครึ่งหนึ่งภายในเรือนอาณอินกลับไร้การประดับประดา ภายในได้ม่านราตรี แสงเทียนสองสว่าง สายลมอ่อนพัดโชย ต้นถั่วงา⁸โบราณอายุร้อยปียืนต้นตระหง่านเรียงราย กลีบดอกสีขาวร่วงโรยเกลื่อนพื้นตามสายลม

สาวใช้ก้มหน้าก้มตาเดินเข้า ๆ ออก ๆ ภายในลาน ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง

ทุกคนรู้ว่าวันนี้ห้วงเยี่ยอารมณไม่ดี

ห้วงเยี่ยเป็นคนพูดน้อยและไม่ค่อยยิ้ม ทั้งยังดูอึมครึมหม่นมัวอยู่เป็นนิตย์ จนใครต่อใครต่างไม่อาจเข้าใจ ทั้งไม่อาจคาดเดาได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

และวันนี้ลักษณะเช่นนี้ของเขาก็ยิ่งเลวร้ายกว่าเดิม

⁶ แปลว่า ความสงบนิ่งมั่นคง

⁷ *The Lotus Sutra* พระสูตรสำคัญของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน เป็นสัทธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ในช่วงแปดปีสุดท้ายก่อนปรินิพพาน

⁸ Birchleaf Pear เป็นต้นแพร์หรือต้นสาเลี๊ยะป่าลัดใบที่พบทางตอนเหนือของจีน และในดินแดนทิเบต ขนาดลำต้นสูงได้ถึง 10 เมตร

คิดดูแล้วก็ใช่ แม่หวังเยี่ยจะเป็นบุรุษตัดแขนเสื้อ⁹ แต่เขาก็มีโชคนกินไม่เลือก มืออย่างที่ใดเอาแม่ทัพแคว้นศัตรูที่ถูกตึงจนขาพิการมามอบให้เป็นอนุของหวังเยี่ย

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าคนผู้นั้นอันตรายเหมือนสัตว์ร้ายที่ติดอยู่ในกรง แคราชโองการที่ออกโดยหวังตี้เพียงอย่างเดียวก็ไร้สาระมากพอแล้ว ไม่ต่างจากเขียนถ้อยคำอภัยสลงในราชโองการแล้วนำมาตบใส่หน้าหวังเยี่ย

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่หวังเยี่ยจะอารมณ์ไม่ดี ขำรับใช้อย่างพวกเขาทำได้เพียงคอยปรนนิบัติอย่างระมัดระวัง ไม่ให้ตนเองต้องโชคร้ายจนหัวกุดในช่วงเวลานี้

ภายในเรือนเงียบสัด

เนื่องจากการแต่งอนุ หวังเยี่ยจึงไม่จำเป็นต้องรับเจ้าสาวด้วยตนเอง แม้กระนั้นก็ต้องเข้าหอ

ด้วยเหตุนี้จึงหวังจึงต้องเตรียมตัวแต่เช้า สวมชุดวิว่าสีสีแดงและทอง ผมด่าขลับเกล้ารวบครอบกวน¹⁰ หยก

เข้านั่งอยู่บนตั่ง ถือน้ำมันตำราไว้ในมือหนึ่ง

เข้ารับใช้นรพรณิบัติเสียบ ๆ ทางด้านข้าง ไม่มีใครกล้ารบกวนเขา

สาวใช้นางหนึ่งที่คอยรับใช้ภายในเรือนเดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง นางได้รับคำสั่งจากหัวหน้าบ่าวให้เข้ามาเก็บอ่างน้ำที่วางอยู่ข้างโต๊ะเครื่องแป้งออกไป

นางก้มหน้าต่ำ ไม่กล้าออกแวกมองสิ่งใด มือประสานกันไว้ข้างหน้า บรรยากาศภายในเรือนเรียกว่ากดตันแล้ว ภายในห้องของหวังเยี่ยกดตันยิ่งกว่า

เครื่องหอมกลิ่นไม้กฤษณาเผาไหม้เสียบ ๆ อยู่ในเตากำยาน การตกแต่งภายในห้องเรียบง่ายและเคร่งขรึม โคมไฟส่องสว่างดูยามกลางวัน ทั้งที่ควรจะดูหรูหราสงบบ้าง แต่กลับเหมือนยมโลกที่รายล้อมด้วยमारปีศาจ

⁹ หรือ “ตัวนซิว” เป็นคำเรียกผู้ชายที่เป็นพวกรักร่วมเพศ

¹⁰ “กวน” เป็นเครื่องสวมศีรษะสำหรับชนชั้นสูงของจีน

ทำเอานางแข่งขานด้วยความหวาดกลัว

นางพยายามอย่างที่สุดไม่ให้เกิดเสียงดัง หลังจากการระหวังเย็บ
ซึ่งนั่งเย็บบนตั่งแล้ว ก็รีบเดินไปยกอ่างทองแดงบนพื้นทันที

แต่เนื่องจากนางไม่ค่อยได้เข้ามารับใช้ภายในห้อง มือไม้จึงไม่คล่องแคล่ว
นัก จังหวะที่ลุกขึ้นพลอทำขอบอ่างน้ำในมือกระแทกกับขอบโต๊ะไม้ฐาน
เกิดเสียงหนักทึบ น้ำกระฉอกออกมาบางส่วน

เสียงดังทำลายความเงียบที่เหมือนกับความตาย

สาวใช้น้อยมือสั่น ตัวแข็งทื่อ รีบเงยหน้ามองผู้เป็นนายซึ่งนั่งอยู่
บนตั่ง

นางเห็นหวังเย็บเหลือบตามองมาที่นางเย็บๆ

ดวงตาคู่นั้นช่างงามนัก รูปร่างยาวรี หางตาเฉียงขึ้นเล็กน้อยรับกับ
ขนตาวาวและคิ้วเรียว ดูเกียจคร้านทว่าเย้ายวน ดุจปีศาจไร้เพศที่ชอบล่อลวง
วิญญาณผู้คนในนิทานเรื่องเล่า

ที่ทางตางามนั้นมีไฟแดงเม็ดเล็ก ท่ามกลางแสงเงาบุปผาของเปลวเทียน
ราวกับจะจุดกระซางจิตวิญญาณของผู้คนให้ลอยเตลิดไป

สาวใช้สะท้อนวาทไปทั้งตัว

นัยน์ตาคู่นั้นมีดมนจนไม่เห็นกันบัง ภายใต้อาณัติความงามมีความเย่อหยิ่ง
เย็นชา ราวกับกำลังมองสิ่งไร้ชีวิตที่ไม่ปาน

นางถึงกับแข่งขานอ่อนทรุดลงคุกเข่า อ่างทองแดงตกลงบนพื้นดังก้อง
น้ำสาตกระเจาย

...

เจียงสุยโจวโบกมือให้สาวใช้น้อยออกไป

นางทำราวกับได้รับการอภัยโทษ รีบไขก๊อระชะขอมา แล้วยกอ่าง
ทองแดงที่เปียกน้ำบนพื้นวิ่งตบตบออกไป

เจียงสุยโจวมองไล่หลังสาวใช้ที่เผลอออกไป ในใจนึกสงสัย

...ฉันเป็นใคร น่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ

แต่เขาไม่กล้าถามคำถามนี้ออกไป เพราะแน่นอนว่าไม่มีใครอธิบายได้

เขาจำได้ว่าเมื่อครู่เพิ่งตอบข้อความของนักศึกษาเสร็จ แล้วก็ปิดคอมพิวเตอร์ เตรียมตัวเข้านอน สำหรับเขาแล้ววันนี้เป็นแค่วันธรรมดาวันหนึ่ง... ยกเว้นวิทยานิพนธ์ที่ได้รับในวันนี้ ซึ่งออกจะเกินขอบเขตความเชี่ยวชาญของเขาไปหน่อย

แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย J มาหลายปี สอนนักศึกษาจนจบออกไปแล้วหลายรุ่น วิทยานิพนธ์แปลกพิสดารอะไรก็เคยอ่านมาหมด จนคิดว่าตัวเองนับเป็นคนที่มีความรู้กว้างขวาง เวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับนักศึกษาก็สามารถรับมือได้อย่างใจเย็น ตอบสนองอย่างผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ และรักษาสีหน้าท่าที่ให้อุ่นใจได้เสมอ

แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเพิ่งเคยเห็นนักศึกษาเอกประวัติศาสตร์คนหนึ่ง อ้างอิงเกร็ดพงศาวดาร เขียนวิทยานิพนธ์อย่างเต็มไปด้วยอรรถรสราวกับกำลังเล่าเรื่อง

นักศึกษาคนนั้นเขียนว่า การที่ตั้งเปย์โหว¹¹ ฮั่วอู่จิว แม่ทัพผู้สถาปนาราชวงศ์เหลียงกักริชาทัพมาตีแคว้นจิงนั้น มีเรื่องลับที่ไม่อาจเอื้อนเอ่ย สาเหตุเป็นเพราะตอนที่เขาเป็นซลยในหนานจิงเคยถูกหวังเยี่ยซีโรคนหนึ่ง นามจริงไม่แจ้งชัด แต่มีราชทินนามว่า “จิง” รับตัวเป็นอนุชาฯ เขาต้องทนอภัยศอดสูนานถึงสามปี หลังจากได้กลับเปย์เหลียงจึงยกทัพมาตีแคว้นจิง ด้วยความแค้นสุมอกจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาล่มแคว้นได้อย่างรวดเร็ว

และด้วยสาเหตุนี้อีกเช่นกัน จิงหวังผู้ถูกกล่าวถึงในประวัติศาสตร์เพียงไม่กี่บรรทัดว่าเสียชีวิตด้วยโรคภัยตั้งแต่อายุยังน้อยผู้นั้น ก็ได้เสียชีวิตอย่างปกติ

เขาไม่ได้เสียชีวิตเพราะโรคภัย แต่ถูกตั้งเปย์โหวตัดศีรษะเพื่อแก้แค้นต่างหาก และตั้งเปย์โหวยังแขวนศีรษะของเขาไว้บนกำแพงเมืองหลินอันสามปีเต็มอีกด้วย

ตอนนั้นเจียงสฺยไจวคิดว่านักศึกษาคนนี้น่าจะเลือกวิชาเอกผิด เขาควร

¹¹ “โหว” เป็นบรรดาศักดิ์ของเชื้อพระวงศ์และขุนนางในสมัยโบราณ ซึ่งมีทั้งหมด 6 ลำดับ ได้แก่ หวัง กง โหว บัว จื่อ หนาน

ไปเอาดีด้านการเขียนบทละครมากกว่า

สำหรับคนที่อยู่ในแวดวงประวัติศาสตร์อย่างพวกเขา นี่ไม่ต่างอะไรจากการหยิบยกละครเรื่อง *องค์หญิงกำมะลอ* มาศึกษาประวัติศาสตร์ราชวงศ์ชิง ดังนั้นเจียงสฺยโจวจึงวิจารณ์วิทยานิพนธ์นี้อย่างไม่ปราณี และทิ้งท้ายด้วยคำแนะนำในการปรับแก้ว่า...

[เปลี่ยนหัวข้อแล้วเขียนมาใหม่]

แต่นักศึกษาคนนี้ยังดื้อแพ่ง...

[อาจารย์รู้ได้ยังไงว่าเกร็ดพงศาวดารไม่ใช่เรื่องจริง แค่เพราะเรื่องนี้จะหาว่าวิทยานิพนธ์ของผมกุเรื่องขึ้นมาเองไม่ได้หรอกนะครับ! ต่อให้อาจารย์ศึกษาประวัติศาสตร์มาเยอะขนาดไหน แต่ก็ไม่เคยได้สัมผัสหรือเห็นด้วยตาตัวเองสักหน่อย!]

เจอข้อความตอบกลับแบบนี้เข้าไป เจียงสฺยโจวถึงกับยัมเยาะ

...ฉันศึกษาประวัติศาสตร์แล้วยังต้องมีการสอบสวนจริงด้วย? อย่างนี้ถ้าฉันท้าววิจัยเรื่องสิ่งมีชีวิตยุคดึกดำบรรพ์ ฉันไม่ต้องเข้าไปเป็นลิงด้วยเหรอ

เขาดันกรอบแวนขึ้นด้วยความเยือกเย็น ตอบกลับอย่างไรความปราณีว่า...

[พูดได้ดีมีเหตุผล แต่รีไซเคิลไปเขียนมาใหม่]

หลังจากตอบข้อความนี้ไปแล้ว เขากียัมปลางนวดไหล่และคอที่ปวดเมื่อยของตัวเอง จากนั้นปิดคอมพิวเตอร์

จังหวะนั่นเอง อยู่ๆรอบด้านก็ดับมืด

...ไฟดับเหรอ

แต่รอบด้านมืดสนิทไปหมด ไม่มีแม้แต่แสงสลัวที่มักส่องเข้ามาในตอนกลางคืน

เจียงสฺยโจวนิ่งอึ้ง คิดจะยื่นมือไปคลำหาพาวเวอร์สวิตช์ปลายบนโต๊ะ

แต่ยังไม่ทันยื่นมือออกไป อยู่ๆรอบตัวก็สว่างฟุ้ง

เป็นแสงไฟ แตวบโหล

แสงตะเกียงส่องสว่างรอบตัวเขา

ท่ามกลางแสงตะเกียงสีเหลืองนวล เขาพบว่าตัวเองนั่งอยู่ในห้อง
ห้องหนึ่ง เครื่องเรือนโดยรอบล้วนเป็นของโบราณ ทั้งฉากลับแลและชั้นวาง
ตัวเป่าเกอ¹² วางกันพื้นที่เป็นสัดส่วนอย่างมีเอกลักษณ์ หูรุทร่าหว้าเคร่งขรึม
แม้รอบด้านจะไม่มีสีสว่างตาเลย ทั้งยังดูคร่ำครึ แต่ความแวววาวที่สะท้อน
มาจากวัตถุต่างๆ กลับดึงดูดสายตาสูงศักดิ์ที่ซุกซ่อนอยู่ออกมา

ห้องนี้กว้างขวางโอโถงมาก ทั้งยังมีสาวใช้ยืนอยู่รายรอบ มองดูคร่ำครวๆ
น่าจะมีสักเจ็ดแปดคนเห็นจะได้ ทุกคนยืนก้มหน้าหลบตา แต่ไม่ทำให้รู้สึก
เบียดเสียดแออัดเลย

เจียงสุยโจวจวนง

...ภาพหลอนหรือ

เขาหลบตาลง

ตอนนี้เขาอยู่ในชุดคลุมยาวสีแดงสดแขนเสื้อกว้าง เป็นผ้าไหม
เนื้อมันวาวล้ำค่า ปักลายเมฆด้วยด้ายทอง ส่องประกายราวๆ ล้อกับแสงไฟ
ดูจากรูปแบบการเย็บปักแล้ว น่าจะเป็นช่วงระหว่างปลายราชวงศ์จิ่ง
ตันราชวงศ์เหลียน

หนังสือที่เขาถืออยู่ในมือ ตัวอักษรพิมพ์เป็นแนวตั้งจากขวาไปซ้าย
เป็นอักษรซ่ง¹³ แบบตัวเต็ม สักเกตจากรอยน้ำหมึกแล้ว น่าจะอยู่ในยุคที่
ยังใช้บล็อกพิมพ์ไม้

โต๊ะเตี้ยข้างมือเขาทำจากไม้หวงฮวาลี ถ้วยชาบนโต๊ะก็เป็นแบบที่
เขาเคยเห็นในพิพิธภัณฑ์

ถ้วยกระเบื้องเคลือบสีขาวลายดอกชานฉาจากสุสานเชื้อพระวงศ์ปลาย
ราชวงศ์จิ่ง

เจียงสุยโจวตาลอย

¹² ชั้นวางแบบจีนที่ใช้วางแสดงวัตถุโบราณโดยเฉพาะ ลักษณะพิเศษของ
“ตัวเป่าเกอ” คือการจัดชั้นวางแนวนอนและแนวตั้งที่ไม่เสมอกัน มีระดับสูงๆ ต่ำๆ
และเป็นชั้นวางแบบโปร่ง ทำให้วัตถุที่จัดวางบนชั้นดูน่าสนใจ

¹³ รูปแบบหนึ่งของอักษรจีนที่มักจะใช้ในการพิมพ์หนังสือ

...ฉันเป็นใคร ฉันอยู่ที่ไหน ทำไมพวกวัตตุที่ชุดคันจากสุสานโบราณ
ถึงมาอยู่บนโต๊ะฉัน

ตอนนั้นเองสาวใช้ชุ่มช้ำคนนั้นก็ทำเสียงดัง ดึงความสนใจของเขา
กลับมา

แต่เขาเพียงแค่อเลื้อยมอง ยังไม่ทันคิดว่าจะพูดอะไรดี สาวใช้น้อย
คนนั้นซึ่งน่าจะอายุประมาณสิบขวบก็คุกเข่าลงด้วยความตกใจ น้ำหกกระจาย
เต็มพื้น แถมยังไขก๊อศึระะไม่หยุด

กลายเป็นเจียงสุยโจวที่เป็นฝ่ายตกใจเสียเอง

เขาพยายามรักษาท่าที่สงบนิ่ง โบกมือเป็นสัญญาณให้เธอออกไป

จากนั้นก็เห็นเด็กหญิงคนนั้นกอดอ่างน้ำวิ่งออกไปด้วยความซบซึ้งจน
น้ำตาไหลพราก แต่วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็เกือบล้มเพราะน้ำบนพื้น ทำให้เธอ
ชนกับชายคนหนึ่งที่เดินเข้ามาพอดี

“เช่อซ้ออะไรอย่างนี้! ยังไม่รีบออกไปอีก!” ชายคนนั้นเอ็ด

...เสียงขุ่นๆ

เจียงสุยโจวเลื้อยมองอีกฝ่าย เห็นชายคนนั้นเดินรี่เข้ามาหา น้ำตา
หมดจดเกลี้ยงเกลา ใบหน้าระบวยิ้ม

รอยยิ้มนั้นจริงใจทีเดียว ทั้งยังเจือความประจบเอาใจสามส่วน

“นายท่าน” เขาค้อมคำนับเบื้องหน้าเจียงสุยโจวอย่างทะมัดทะแมง
จากนั้นเข้ามายืนข้างๆ ค้อมตัวลงเอ่ยว่า “ก๊วยของพุเหรินท่านนั้นมาถึงแล้ว
นายท่าน โปรดอย่าให้พลาดฤกษ์มงคล”

เจียงสุยโจวมองเขาเสียบๆ มือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อแอบหยิกตัวเอง
แรงๆ

...ฉันไม่เชื่อ อยู่ดีๆ ฉันก็ทะเล่ลุมิตีมาเหรอ

แถมยังไม่ทันรู้เลยว่าตัวเองเป็นใครกันแน่ ก็ต้องเผชิญกับสถานการณ์
ใหม่อีกแล้ว...

ส่งตัวเข้าหอ

ความเจ็บแปลบ แล่นจากฝ่ามือไปยังระบบประสาทส่วนกลาง เขา
เจ็บจี๊ดจนสติแฉ่มขัดทันที แต่ภาพตรงหน้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

และดูเหมือนว่าเพราะความเจ็บแปลบจึงทำให้แววตาเขาหม่นซึมลง
จนขั้นที่ตรงหน้าตัวสั่นด้วยความกลัว

ดูเหมือนอยู่ดี ๆ เขาก็กลายเป็นคนยุคโบราณไปเสียแล้ว

แถมคนคนนี้ยังเป็นชนชั้นสูงซึ่งมีชีวิตในช่วงปลายราชวงศ์จิ้ง ส่วนเรื่อง
อื่นนอกเหนือจากนี้...เขาไม่รู้แล้ว

อ้อ ยังมีอีกเรื่องที่เขารู้

วันนี้คนคนนี้รับอนุเข้าจวน แต่เพราะตอนนี้เขากลายเป็นคนคนนี้
ไปแล้ว หน้าทีรับอนุเข้าจวนจึงตกมาเป็นของเขาแทน

นี่คือข้อมูลทั้งหมดที่เขารับรู้ในตอนนี้อยู่ และขั้นที่ยั้มแฉ่งเต็มหน้าคนนี้ก็
กำลังยืนโน้มตัวก้มหัวรอให้เขาไปเข้าหอ

ในหัวเจียงสุยโจวแทบระเบิด

...นี่มันเรื่องอะไรกัน!

ในใจเขาสับสนวุ่นวาย แต่ใบหน้ากลับไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

ขั้นที่คนนั้นเริ่มกระวนกระวาย รอยยั้มบนใบหน้าเริ่มเฉือนลงหลายส่วน
ลดเสียงลงเอ่ยเกลี้ยกล่อมเขาอย่างใจเย็น

“นายท่าน บ่ารู้ดีว่าท่านมิได้เต็มใจ แต่ไม่ว่าอย่างไรนี่ก็เป็นราชโองการ

ของฝ่าบาท...” ชั้นที่โหม่นหนาว “แม้ท่านจะไม่ชอบ ก็ทำเป็นพิถีพิถันหน่อยเถิด! ส่วนท่านผู้นั้น...ได้ยินว่าถูกทำลายวรยุทธ์จนกลายเป็นคนพิการ ปลอดภัยมาก ท่านมิต้องกังวล”

...ถูกทำลายวรยุทธ์จนกลายเป็นคนพิการ?

แวตตาเจียงสุยใจแปลกไป

...นี่มันละครยี่ต๋อนางแย่งชิงความเป็นใหญ่ชัด ๆ

เขารู้เพียงว่าช่วงปลายราชวงศ์จี้เกิดการฉ้อฉลภายในราชสำนัก หวงตี้เลอะเลือน โดยเฉพาะจิ้งโยวตี้ จักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์จี้ ผู้ได้ชื่อว่าเป็นพระราชที่มัวเมาและโง่เขลา ตามบันทึกประวัติศาสตร์ เขาลุ่มหลงอิสตรี เห็นบ้านเมืองเป็นเรื่องเล่น ทั้งยังล่าเอียงเข้าข้างญาติสายนอก ปลอ่ยให้พระมาตุลาผั่งเข้าก่อความวุ่นวายไม่ว่างวัน

อย่างไรก็ตาม ราชวงศ์จี้มีผู้สืบทอดไม่มาก เมื่อมาถึงสมัยของจิ้งโยวตี้ บรรดาองค์ชายส่วนใหญ่ในสมัยของเขาล้วนตายจากไปตั้งแต่ยังเยาว์ เหลือจิ้งหว่งเพียงผู้เดียว ทั้งยังเป็นคนไข้โรค เสียชีวิตไปตั้งแต่อายุน้อย

และด้วยเหตุนี้ ไม่กี่ปีหลังจากนั้นได้ ราชวงศ์จี้จึงถูกราชวงศ์เหลียงซึ่งกำลังรุ่งโรจน์ล้มล้าง

ตอนนี้อยู่ดูเหมือนว่า...เขาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของราชวงศ์ที่วุ่นวายและเลื่อมทรามนี่เสียแล้ว

เจียงสุยใจรู้สึกขมปร่าในปาก

...ฉันไปทำเวรทำกรรมอะไรจนสวรรค์อิจฉาผู้คนโกรธแค้นเหวี่ยงจากคนที่มิชีวิตสะดวกสบาย อยู่ ๆ ก็ต้องมากลายเป็นเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ที่กำลังจะล่มสลายอย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุแบบนี้

หรือเพราะเมื่อเกิดโหดกับนักศึกษาคณนนั้นเกินไปหน่อย

จะเป็นไปได้ยังไ

เวลานี้เอง มีเสียงรายงานดังมาจากด้านนอก

“เจียนซานกงกง เกี้ยวมาถึงเรือนอันชู้แล้วเจ้าค่ะ!” เสียงสาวใช้เอ่ย

ชั้นที่กั๊ดฟันตะโกนตอบ “จะเร่งอะไรนักหนา!”

สาวใช้พลันเจ็บเสียง

ชั้นที่หันกลับมามองเจียงสุยโจวด้วยสีหน้าจริงจัง ดวงตาเปี่ยมไปด้วย
แวววาววอน

เจียงสุยโจวรู้ว่าสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรเขาก็ต้องเผชิญหน้า
กับการเข้าหอ ไม่ว่าจะยึดหัวหรือหุดหัวก็ต้องเจอมีด แต่เนื่องจากหญิงสาว
ที่แต่งเข้ามาไม่ได้เต็มใจ ทั้งยังพิการ การเข้าหอครั้งนี้ก็น่าจะพอถูไถให้ผ่านพ้น
ไปได้

ส่วนเรื่องอื่น...

รอให้ผ่านด่านวันนี้ไปก่อน แล้วค่อยๆ สืบค้นตัวตนและสถานการณ์
ของตัวเอง จากนั้นค่อยวางแผนอีกทีแล้วกัน

เจียงสุยโจวรับว่า “อืม” ด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย แล้วลุกขึ้นยืน

ดวงตาของชั้นที่เปล่งประกาย รีบยื่นมือมาช่วยประคองเขา

เจียงสุยโจวไม่ชินกับการปรนนิบัติแบบนี้เอาเสียเลย แต่ไม่รู้ว่าเขา
คิดไปเองหรือเปล่า ตอนที่ลุกขึ้นมารู้สึกเหมือนขาไร้เรียวแรงและเหนียวมาก
ทั้งยังวิงเวียนเล็กน้อยด้วย

เขาจึงได้แต่ปล่อยให้ชั้นที่ช่วยประคอง ด้านข้างมีกระจกเงาแบบ
ตะวันตกสูงจากพื้นจรดเพดาน เจียงสุยโจวเหลือบมองเงาสะทอนของตัวเอง
ผ่านกระจก

หน้าตาเหมือนเขาทุกกระเบียดนิ้ว แต่ดูจะเด็กกว่าสองสามปี น่าจะ
อายุไม่เกินยี่สิบสี่ห้า

เมื่อก่อนเคยมีนักศึกษาชมว่าเขาหน้าตาดี แถมยังบอกว่าหน้าตาดี
เหมือนตัวร้าย เดิมเจียงสุยโจวไม่ยอมยกอมรับเท่าใด แต่ตอนนี้เมื่อมองดู
คนในกระจก เจียงสุยโจวก็นึกถึง...

ไม่เหมือนคนดีจริง ๆ นั่นแหละ

คนคนหนึ่งแหมและเย็นชาจนดูไร้หัวใจ ภายใต้อุดมคติและแว่นตาสีดำ
และผมยาว ยิ่งขับเน้นให้เขาดูสูงศักดิ์และเหินห่าง โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้น
เพียงปรายตามองนิ่งๆ ก็ทำให้ผู้คนหนาวสั่นไปทั้งหัวใจได้แล้ว

เจียงสุยโจวถอนสายตากลับมา แต่ยังเหลือบเห็นว่าที่หางตาซ้ายมีไฟ

แดงเล็ก ๆ เม็ดหนึ่ง

เดิมเขาไม่มีไฟเม็ดนี้

แต่ยังไม่ทันได้มองให้ละเอียด ชั้นที่กิ๊ประครองเขาเดินผ่านกระจก
ออกมาข้างนอกเสียแล้ว

ข้างนอกมีคนถือเสื้อคลุมกันลมรออยู่ ครั้นเห็นเจียงสุยโจวเดินเข้ามา
ใกล้ คนคนนั้นจึงจัดแจงสวมเสื้อคลุมให้เขาอย่างทะมัดทะแมง

เจียงสุยโจวมุ่นคิ้วด้วยความงุนงง

ตอนนี้ตัวเขาสวมเสื้อผ้าหนากว่าคนอื่น ๆ อยู่แล้ว ทำไมยังต้องถูก
ห่อหุ้มอีกชั้นด้วย

ชั้นที่ข้างตัวจับสั่นเกตุสีหน้าของเขาได้อย่างรวดเร็ว จึงรีบเอ่ย “ยามดึก
ลมแรง หวังเยี่ยจะทนไม่ไหว คลุมเสื้อเพิ่มอีกชั้นนะขอรับ”

...หวังเยี่ย?

ไม่รอให้เจียงสุยโจวได้ตั้งสติ เขาก็ถูกพาลงบันไดไปขึ้นเสลี่ยงที่รออยู่
ข้างหน้าแล้ว

ทันทีที่เดินพ้นออกจากห้องเขาจึงเข้าใจ ลมที่ว่าอุ่น เมื่อพัดมาต้อง
ตัวเขากลับรู้สึกหนาว นี่ไม่เหมือนกับอาการเจ็บป่วย แต่เหมือนเป็นความ
บกพร่องแต่กำเนิดและภูมิคุ้มกันต่ำมากกว่า

เมื่อรวมกับที่เมื่อครู่ชั้นที่เรียกเขาว่า “หวังเยี่ย” เจียงสุยโจวก็นึกสังหรณ์
ใจไม่ดี

ปลายราชวงศ์จิ้นมีคนไข้โรคเพียงคนเดียวที่ถูกเรียกว่า “หวังเยี่ย”

ก็คือจิ้งหวังคนนั้นที่ชื่อจริงของเขาถูกลบออกจากประวัติศาสตร์ บอก
เพียงว่าร่างกายอ่อนแอและป่วยตายไปก่อนวัยอันควร

ขณะที่เสลี่ยงถูกยกขึ้น เจียงสุยโจวรู้สึกวิงเวียนเล็กน้อย

ถ้าอ้างอิงตามประวัติศาสตร์ เขาในตอนนี้น่าจะยังมีชีวิตอยู่ได้อย่าง
มากที่สุดอีกสามถึงห้าปี ก่อนจะป่วยตาย

และต่อให้ไม่ได้ป่วยตาย ตอนที่เป่ยเหลียงบุกมาตีก็ไม่มีทางละเว้น
เชื้อพันธุ์ชั่วร้ายของราชวงศ์ก่อนให้รอดไปได้แน่นอน

ดวงตาของเจียงสุยโจวเลื่อนลอย ค่อย ๆ เอนหลังพิงเสลี่ยง

อยู่ๆ ต้องมารับรู้ว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่กี่ปี ใครมันจะไปมีความสุขได้

หลังจากสงบสติอารมณ์แล้ว เขาก็หันไปมองชั้นที่เดินตามอยู่ข้าง
เสียง ตัดสินใจถามอีกฝ่ายเพื่อความแน่ใจ

...เมื่อก็มีคนเรียกชั้นที่คนนี้ว่ายังไงนะ

“เจียนซาน” เขาเอ่ย

คาดไม่ถึงว่าพอชั้นที่ข้างตัวได้ยินเขาเรียกแบบนี้ ก็เงยหน้าขึ้นมองเขา
ด้วยความตกใจ

เจียงสุยโจวใจหายวาบ

...เขารู้ ทำทางแบบนี้ต้องเป็นเพราะฉันเรียกผิดแน่ๆ

ในสมัยโบราณข้ารับใช้ใกล้ชิดของชนชั้นสูงจะมีความหัวไว รอบคอบ
และทันคน เขาทะลุมิติมาปั๊บก็ทำผิดร้ายแรงเสียแล้ว น่ากลัวว่า...

แต่ยังไม่ทันได้กังวล ชั้นที่คนนั้นก็เผยสีหน้าตึงเครียด ทำทางเงอะงะ
ทำอะไรไม่ถูก

“หวังเยี่ย โปรดสั่งการมาได้เลยขอรับ!” แววดาของอีกฝ่ายเป็นประกาย
ราวกับสุนัขที่กระตือรือร้นด้วยความดีใจ “ท่าน...ท่านเรียกบ่าวว่าเมิ่งเจียนซาน
เช่นเดิมก็ได้ขอรับ...”

เจียงสุยโจว “...”

...เอาเถอะ ฉันคิดมากไปเอง เห็นที่ข้ารับใช้ใกล้ชิดของจิ้งหวงคนนี้
คงไม่ค่อยฉลาดเท่าไร

เขาเบือนสายตาไปทางอื่น ตอบรับว่า“อืม” แล้วเอ่ยต่อด้วยท่าทีหนึ่ง
สงบว่า “คนผู้นั้นมาถึงจวนจิ้งหวงนานหรือยัง”

เมิ่งเจียนซานไม่ได้รู้ตัวเลยว่ากำลังถูกเขาตีเนียนถาม คิดเพียงว่า
หวังเยี่ยคงกำลังกังวลเรื่องเสียฤกษ์ จึ่งรีบตอบออกมาทั้งหมด “หวังเยี่ย
มีต้องกังวล ฮั่วฟู่เหรินเพิ่งมาถึง ท่านรีบไปตอนนี้ ท่านฤกษ์ยามพอดี”

เจียงสุยโจวเห็นว่าเขาไม่ได้แย้งคำว่า“จวนจิ้งหวง”ก็ยิ่งมั่นใจ

...ฉันกลายเป็นผีอายุสั้นที่แทบไม่มีใครกล่าวถึงในประวัติศาสตร์คนนั้น
จริงๆ

แต่ว่า...

เขามุ่งมั่นจับ

ฮั่วฟู่เหริน?

อนุ๋น้อยที่เพิ่งเข้าจวนคนนี่...แซ่ฮั่ว?

แม้จะรู้ว่าเกร็ดพงศาวดารเป็นเรื่องเหลวไหล แต่เจียงสฺยโจวก็ยังคงนึกถึงเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาคนนั้นไม่ได้

โดนหักขาทั้งสองข้างจนพิการ ถูกจิ้งห้วงแต่งเข้ามาเป็นอนุ๋ แถมยังแซ่ฮั่ว...อนุ๋ที่เพิ่งเข้าจวนคนนี่ ทำไม่ถึงเหมือนแม่ทัพฮั่วในประวัติศาสตร์เลยนะ เจียงสฺยโจวรีบปิดความคิดนี้ทิ้งทันที

...คิดอะไรอยู่ เรื่องในเกร็ดพงศาวดาร แม้แต่ละครยังไม่กล้าเอาไปเขียนบท ดูก็รู้ว่าแต่งขึ้นมาเพื่อเร้าอารมณ์ จะเอามาคิดเป็นตุเป็นตะได้ยังไง

หลังจากยืนยันการคาดเดาของตัวเองแล้ว เจียงสฺยโจวก็ปิดปากเงียบ กลับเป็นเมิ่งเฉียนซานที่เดินอยู่ข้างๆ คอยจ้องไม่หยุด

เจียงสฺยโจวเริ่มมองออกว่าซำรับใช้ชื่อบ้อคนนี่ปกติคงถูกปฏิบัติอย่างเย็นชามาตลอด พอวันนี้ตนแสดงท่าทีใจดีต่อเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาก็เลยระริกระริดีใจ

...ชื่อบ้อหน้อยก็ดีเหมือนกัน

ฟังเขาพูดจ้อมาตลอดทางก็ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ที่หนักอึ้งลงได้บ้าง และจากคำพูดของเขา จึงพอจะเข้าใจสถานการณ์ในจวนหวังคร่าวๆ แล้ว

...ไหนๆ ก็มาแล้ว ค่อยๆ ดูกันไปแล้วกัน

เจียงสฺยโจวถอนหายใจเสียบๆ

หลังจากนั่งเสลี่ยงมาประมาณหนึ่งเค่อ¹ ในที่สุดก็มาถึงหน้าเรือนหลังหนึ่ง

โคมแดงแขวนประดับหน้าประตูลานเรือน ภายใต้แสงไฟเห็นเศษประทัดเกลื่อนพื้น

เมื่อมองผ่านประตูเข้าไปก็พอจะเห็นเกี้ยวหลังหนึ่งตั้งอยู่หน้าประตู

¹ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

เรือนหลัก ขำรับใช้หลายคนยืนรออยู่ที่นั่น ครั้นเห็นว่าเจียงสุยโจวมาถึงแล้ว ทั้งหมดก็คุกเข่าคารวะเขา

เจียงสุยโจวไม่ชินกับการถูกผู้คนมากมายคุกเข่ากราบกรานเช่นนี้ จึงโบกมือให้พวกเขาลุกขึ้น

จากนั้นมีหมัวมัว² คนหนึ่งทำทางเหมือนจะเป็นสืโฝ³ เดินเข้ามาต้อนรับ ยิ้มเย้ยกับเจียงสุยโจวว่า “ขอแสดงความยินดีกับหวังเยี่ย พูเหรินอยู่ข้างในแล้ว กำลังรอให้หวังเยี่ยเข้าไปเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าค่ะ”

เจียงสุยโจวตอบรับสั้นๆ

เขารู้ว่าธรรมเนียมในยุคราชวงศ์จึงเป็นอย่างไร พิธีรับอนุชานั้น ง่ายกว่าการแต่งชಾಯามาก แค่มองเกี่ยวเข้ามาในจวนทางประตูข้าง สามิรเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว จากนั้นคล้องแขนดื่มสุรามงคล เพียงเท่านั้นก็เป็นอันเสร็จสิ้น

เขาพยักหน้า เดินผ่านขำรับใช้ตรงไปยังเรือนหลัก

ผีเท้าของเจียงสุยโจวเชื่องช้าว่ามันคง แขนเสื้อพลิ้วไหวยามก้าวย่าง ดูสุขุมเยือกเย็นแจ่มเจนเช่นชนชั้นสูง

มีเพียงเจียงสุยโจวเท่านั้นที่รู้ว่าตอนนี้ตนเองลนลานเพียงใด

ถึงอย่างไรเขาก็ทะลุมิติมาอยู่ในยุคราชวงศ์จึงแบบงงๆ กลายเป็นคนซีโรคาอยู่สั้นก็แล้วไปเถอะ ตอนนี้อย่างต้องมาเข้าหอ เผอิญหน้ากับหญิงสาว ผู้นำสงสารที่ถูกจิ้งหรีดบังคับให้แต่งงานอีก

...ผู้หญิงคนนี้น่าเห็นใจจริง ๆ ไม่ได้ต่างกับฉันเท่าไรเลย

ระหว่างที่คิดเช่นนั้น เขาก็ดูเหมือนจะสงบลง แต่ความจริงแล้วเท้าก้าวขึ้นบันไดด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง เปิดประตูบานใหญ่ขึ้น

ภายในห้อง ม่านแดงพลิ้วสะบัด เทียนมงคลไหวระริก สาวใช้ที่ยืนอยู่สองฝั่งทำความเคารพเขาพลางเอ่ยแสดงความยินดีด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

² คำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

³ หรือ “สืเหียง” คือสตรีแต่งงานแล้วที่ทำหน้าที่คอยแนะนำขั้นตอนพิธีการต่าง ๆ ให้แก่คู่บ่าวสาว

มีคนเดินนำเขาเข้าไปที่ห้องชั้นใน
ท่ามกลางบรรยากาศหวานละมุน เขาเห็นคนผู้นั้นนั่งอยู่ในห้อง
สวมชุดแดงทั้งตัวซ้อนทับหลายชั้น ศีรษะคลุมผ้าคลุมหน้าปกปลายหงส์
นั่งนิ่งบนเก้าอี้รัตนเจิน หลังและไหล่ตั้งตรงเหมือนทวนยาวที่ไม่ยอมหัก

ใช่ ทวน

คนคนนี้มีรูปร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้าง สองขายาวจนแทบวางบนที่ปักเท้า
ไม่ได้ ไม่ว่ามองอย่างไรก็เป็นผู้ชายชัดๆ!

ผู้ชายคนหนึ่ง ผู้ชายพิการคนหนึ่งที่ถูกแต่งให้จิ้งห้ว

...“ฮั่วฟู่เหริน” ที่นั่นแต่งงานด้วย คงไม่ใช่ฮั่วอู่จิวหรอกระ!

เจียงสฺยโจวชะงักเท่า

สายตาลื่อนไปตกอยู่ที่มือของอีกฝ่ายซึ่งวางอยู่บนตัก

ข้อนิ้วชัดเจน เส้นเลือดบนหลังมือนูนเด่น แม้จะวางมือไว้บนตัก
เฉยๆ แต่กลับเหมือนพร้อมจะยกขึ้นมาหักคอคนได้ตลอดเวลา ทั้งยัง
แผ่อิสร่างออกมาด้วย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ในใจเจียงสฺยโจวนึกถึงเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ของ
นักศึกษาคนนั้นขึ้นมา

...หลังจากตั้งเปย์โหวฮั่วอู่จิวถูกจับเป็นเชลย เพื่อจะทำให้เขาได้รับ
ความอภัยศ จักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งหนานจิงได้ตัดเส้นลมปราณและ
ทำลายขาทั้งสองข้างของเขา ทั้งยังจับเขาไปแต่งงานกับจิ้งห้วซึ่งเป็นที่
เลื่องลือว่าเป็นชายตัดแขนเสีย เขาอดทนต่อความอภัยศอดสูอยู่ในจวน
จิ้งห้วสามปี ต่อมาได้พยายามทุกวิถีทางหนีกลับเปย์เหลียงและรักษาขา
ของตน

หลังจากนั้นเพื่อชำระแค้นในอดีต เขายกทัพบุกมาล้มล้างราชวงศ์จิง
ทั้งยังตัดศีรษะจิ้งห้วด้วยมือตนเอง นำไปแขวนประจานบนกำแพงเมือง
สามปี...

นี่ก็คือสาเหตุที่ประวัติศาสตร์อย่างเป็นทางการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับ
จิ้งห้วเพียงหยิบมือ แม้แต่ชื่อที่แท้จริงก็ยังไม่ถูกเปิดเผย

มือของเจียงสฺยโจวลั่นเล็กน้อย

ถ้าหากว่าเป็นฮั่วอู้จี้...ถ้าเป็นฮั่วอู้จี้จริง ๆ ละ

นั่นอีกสามปีหลังจากนี้ คนที่ถูกฮั่วอู้จี้ตัดหัวก็ไม่ใช่จึงหวังคนนั้น
แต่เป็นฉัน เจียงสุยโจวคนนี่แทน

เขาจ้องคนในชุดวิวาท์ตรงหน้าเขม็ง พยายามมองหาร่องรอยที่พิสูจน์
ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่ผู้ชาย

แต่ไม่มีเลย

ในหัวของเจียงสุยโจวขาวโพลน

“หวังเยี่ย...หวังเยี่ยขอรับ!”

เมิ่งเจียนซานซึ่งตามอยู่ข้างหลังเห็นเขายืนนิ่งอยู่ที่เดิมด้วยสีหน้าเย็นชา
ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ จึงร้องเรียกเบา ๆ

เจียงสุยโจวหันไปมอง

เห็นเมิ่งเจียนซานยืนอยู่ข้าง ๆ กระซิบกระซาบด้วยความระมัดระวัง
“ได้เวลาเปิดผ้าคลุมหน้าแล้วขอรับ”

ใช่ เปิดผ้าคลุมหน้า

ในเมื่อยังไม่เห็นหน้า จะไปแน่ใจได้อย่างไรว่านี่คือฮั่วอู้จี้จริง ๆ

เจียงสุยโจวก้าวขึ้นหน้า ปลอบตัวเองในใจ พลังบังคับตัวเองให้ยื่นมือ
ออกไปอย่างใจเย็น เลิกผ้าคลุมหน้าเหนือบางเบาผืนนั้นขึ้น

เปลวเทียนแดงวูบไหว

ท่ามกลางสีแดงเปี่ยมเสน่ห์ เขาสบกับดวงตาดำสนิทหม่นทะมึนน่ากลัว
และเย็นชาคู่หนึ่ง

เจียงสุยโจว พงะถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ผ่าคลุมหน้าสีแดงร่วงตกลงพื้น
เขารู้ได้ว่าหัวใจของตัวเองเต้นแรง ถึงขนาดเส้นเลือดที่หูยังเต้นตุบๆ
...แค่สบตาเท่านั้น

คิวของอีกฝ่ายคมกริบและกดต่ำ ยิ่งขับเน้นให้ดวงตาดูดันเย็นชา
เป็นพิเศษ ทั้งยังเจือไอสังหารที่ไม่คิดจะปิดบัง

ท่ามกลางความตะลึงงัน เจียงสุยโจวรู้สึกเหมือนเห็นลัทธิร้ายที่กำลัง
ใกล้ตาย แม้มันจะดิ้นทุรนทุรายอยู่ตรงหน้า แต่ก็พร้อมกระโจนเข้าใส่ทุกเมื่อ
เพื่อขย้ำคอเขาให้ตายตกไปตามกัน

กลิ่นหอมหวานของเทียนแดงผสมกับกลิ่นคาวเลือดลอยอยู่ในอากาศ
พร้อมกับกลิ่นอายเย็นเยียบน่าเบื่อเหมือนในห้องซัง

เวลานี้ไม่จำเป็นต้องถาม เขาก็รู้แล้วว่าคนคนนี้เป็นใคร

ไม่ใช่เทพสงครามแห่งต้าเหลียงที่ถูกໄໂວຈູ¹ แห่งหนานจิงทรมาน
จนขาพิการ และอีกสามปีหลังจากนี้ก็ตัดหัวเขาเสียบประจานบนกำแพงเมือง
คนนั้นหรือ

เจียงสุยโจวเหม่อปากแน่น อยู่ๆ ก็นึกอยากขอโทษนักศึกษาคนนั้น

...ให้หันกลับไปเถอะ ขอร้องละ ฉันอยากไปจากที่นี่

¹ คำเรียกจักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์

เจียงสุยโจวที่นั่งอยู่เดิม ขณะที่เมิ่งเจียนซานซึ่งอยู่ข้างๆ ร้องร่นจนแทบจะเป็นบ้าแล้ว...หวังเยี่ยทำอะไรลงไป! เปิดผ้าคลุมหน้าแล้วโยนทิ้งลงพื้น ตอนนี้นั่งไม่พูดไม่จาอีก เอาแต่จ้องคนอื่นด้วยสายตาเย็นชาเช่นนี้

เมิ่งเจียนซานเหลือบมองฮั่วฉู่จิวอย่างระแວะระวัง

เมื่อก่อนเขาเคยได้ยินมาว่าบุตรชายเพียงคนเดียวของตังเปยโหวคือวีรบุรุษหนุ่มที่ยากพบพานในโลก ยามนี้ดูแล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ หลังจากฝ่าบาทจับตัวคนผู้นี้กลับมา ก็นำไปขังที่คุกใต้ดินในวังหลวง แต่ไหนแต่ไรคนที่ถูกคุมขังอยู่ที่นั่นล้วนมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินสามวันก็ถูกทรมานจนตาย

แต่ฮั่วฟูเหรินผู้นี้กลับมีชีวิตรอดอยู่ในนั้นมานานกว่าหนึ่งเดือน

เวลานี้ริมฝีปากของเขาซีดเผือดกว่าปกติ มีร่องรอยฟกช้ำและคราบเลือดแห้งกรังที่มุมปาก จะว่าไปเขามีรูปโฉมหล่อเหลาทีเดียว เครื่องหน้าลึกลับคมคาย ดูโอหังดุดันเหมือนแม่ทัพที่เป็นจอมวางกลศึก ต่อให้มีร่องรอยบาดเจ็บก็มิได้ทำให้เขาดูอ่อนแอแต่อย่างใด กลับให้ความรู้สึกอ่อนแอเองเล็กน้อยเท่านั้น

ภายใต้ชุดวิวาร์ห์ยังเห็นร่องรอยบาดแผลอย่างชัดเจน เผยให้เห็นเหนือบริเวณคอเสื้อเหมือนรอยฉีกเขาน้ำแข็ง ย้อมเสื้อผ้าสีแดงเพลิงจนเป็นสีคล้ำ

ยามนี้ต่อให้เมิ่งเจียนซานจะรู้ดีว่าตนต้องยืนอยู่ฝ่ายผู้เป็นนาย แต่ก็ยังอดรู้สึกสงสารฮั่วฟูเหรินผู้นี้ไม่ได้

เมิ่งเจียนซานตัดสินใจเสี่ยงตายคลี่คลายสถานการณ์

คิดได้เช่นนี้ เขาจึงค้อมกายอย่างระมัดระวัง ยกสุรามงคลมาให้เจียงสุยโจวพาลงค้อมคำนับ “หวังเยี่ย”

เจียงสุยโจวปรายตามอง เห็นเมิ่งเจียนซานประคองถาดในมือ บนนั้นมีจอกทองสองใบบรรจุสุราเต็มปริ่ม

เขาต้องสงบสติอารมณ์เอาไว้

จากนั้นยื่นมือไปหยิบจอกสุรามากกระดกรวดเดียวหมด

เมิ่งเจียนซานตาแทบถลนออกจากเบ้า...สวรรค์! หวังเยี่ย! นั่น...นั่น
สุรามงคลนะขอรับ!

เมิ่งเจียนซานมองเจียงสุยโจวด้วยความตื่นตระหนก จากนั้นก็หันไป

มองฮั่วอู้จั่ว

สองคนนี้ คนหนึ่งเฉยชาเหมือนรูปปั้น อีกคนเยอหยิ่งเย็นชาเหมือนพญายม ทำให้เขาต้องกลืนคำพูดที่ติดอยู่ในคอกลับลงไป

เวลานี้เอง เมิ่งเจียนซานเห็นผู้เป็นนายหันกลับมา วางจอกสุราทองลงบนถาด

“ออกไป” เจียงสุยโจวเอ่ย

เมิ่งเจียนซานตะลึง “เอ๋อ...นายท่าน...”

เห็นนายท่านมองมาด้วยสายตาเรียบเฉย แสงเทียนไหวระริกส่องกระทบไฟเม็ดเล็กที่ทางตา

“ออกไปให้หมด”

หลังจากสุราหนึ่งจอกล่วงลงท้อง ในที่สุดเจียงสุยโจวก็สงบสติอารมณ์ลงได้

มาถึงตอนนั้นเขาแน่ใจแล้วว่าตัวเองทะเล่ลุมิตีมาอยู่ในเกร็ดพงศาวดารที่นักศึกษาคณันนั้นเขียนบรรยายไว้ในวิทยานิพนธ์ กลายเป็นห้วงเยียดวงซวยคนนั้นที่แต่งงานกับฮั่วอู้จั่ว

หลังจากยืนยันเรื่องนี้แล้ว เขาก็ใจเย็นลง

ในเมื่อทะเล่ลุมิตีเป็นคนคนนี้ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องตายเร็วอยู่ดี การถูกฮั่วอู้จั่วฆ่าตาย สำหรับเขาแล้วก็เป็นเรื่องที่ดีจริงๆ

ที่สุดแล้วโรคร้ายไม่สามารถควบคุมได้ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้

ฮั่วอู้จั่วคนนี้ ในประวัติศาสตร์นับเป็นคนเที่ยงตรงมากคนหนึ่ง ทั้งที่เขาพิชิตได้หลายได้ แต่ผู้ที่ได้ขึ้นครองบัลลังก์กลับเป็นอาของเข หลังจากอาของเขาสลายชีวิต บุตรชายของอาเขาก็สืบบัลลังก์ต่อ ส่วนเขากลับนำทัพกลับหยางกวน รักษาการณ์อยู่ที่นั่นตลอดชีวิต

...คิดดูแล้วเขาก็เป็นคนซื่อสัตย์มากดี ถ้าไม่ไปทำอะไรให้เขารู้สึกอับอาย เคารพให้เกียรติเขา ไม่นานว่าอีกสามปีให้หลังเขาอาจไม่ฆ่าฉันก็ได้

เพียงแต่...

เขามองไปยังฮั่วอู้จั่ว

ตอนนี้ฉันอยู่ในสถานะชินหวั่ง² แห่งหนานจิง ส่วนฮั่วอู๋จิวคนนี้สำหรับฉันแล้วคือศัตรูและคนทรยศ

ถ้ามาถึงฉันก็แสดงท่าทีใจดีเป็นมิตรกับเขาทันที จะกระตุ้นความสงสัยของเขาได้ และจะทำให้เกิดผลลัพธ์ในทางตรงกันข้าม

ดังนั้น...

เจียงสวี่ใจค่อยๆ สูดหายใจลึก ก่อนเอ่ยปากอย่างเย็นชา

“ทั้งตัวมีแต่กลิ่นเลือด น่าสะอิดสะเอียนนัก” เขาเอ่ยอย่างเยาะหยัน

แม้เจียงสวี่อาจจะไม่ได้เติบโตมาในครอบครัวแสนสุข แต่การอบรมเลี้ยงดูก็ค่อนข้างเข้มงวด ดังนั้นตั้งแต่เล็กจึงได้รับการสอนเรื่องมารยาทแต่ไหนแต่ไรไม่เคยพูดจาแบบนี้กับใครมาก่อน

ด้วยเหตุนี้ ตอนที่พูดออกไปจึงทำให้รู้สึกแปลกๆ และไม่ค่อยมีความมั่นใจ

โชคดีที่น้ำเสียงของเขาเย็นชาเป็นทุนเดิม ทั้งยังเจือความเยือกเยือกของผู้สูงศักดิ์ จึงพอจะช่วยกลบเกลื่อนหลอกให้คนกลัวได้

ฮั่วอู๋จิวไม่สนใจคำพูดเขา หลบตาลงมองผ้าคลุมหน้าที่ร่วงตกพื้น

ความเย็นชาซึ่งมาพร้อมกับความหยิ่งทะนงโดยนิตย เห็นได้ชัดว่าทั้งที่ตกอยู่ภายใต้ความปรานีของผู้อื่น แต่ก็ยังดูน่าเกรงขามจนไม่มีใครกล้าก้าวออกไปเผชิญหน้าด้วย

เจียงสวี่ใจตั้งสติให้มั่นแล้วพูดต่อ “เพิ่งออกจากคุกก็ส่งตัวมาให้เป็นหวั่ง³? เสียดสีให้เห็นว่าเป็นหวั่งกินไม่เลือกหรืออย่างไร คิดว่าเป็นหวั่งจะกระเดือกเข้าไปลงหรือ”

เขาพยายามสุดตัวที่จะจัดคำพูดรุนแรงร้ายกาจออกมา แต่พอพูดไปแล้วกลับรู้สึกกระดากจนสะท้านไปทั้งแผ่นหลัง

ฮั่วอู๋จิวจะสายตาจากผ้าคลุมหน้าสีแดงบนพื้น เหลือบมองเจียงสวี่ใจ

² ตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้รับตำแหน่งนี้จะเป็นพระโอรสพระเชษฐา หรือพระอนุชาของหวงตี้

³ คำเรียกแทนตัวเองของผู้ที่มีตำแหน่งหวั่ง ใช้เมื่อสนทนากับผู้ที่มีสถานะต่ำกว่า

เห็นคนคนนั้นยืนอยู่ท่ามกลางแสงเทียน หลังตั้งตรง แววดาเยียบเย็น ดวงตาจ้องจอกที่เฉียงขึ้นเป็นประกายวาววับ ชุดสีแดงยิ่งขับเน้นให้ไฟแดง เม็ดเล็กๆ ที่ปลายหางตาเขาดูเปี่ยมเสน่ห์

ทว่าน้ำเสียงกลับค่อนข้างดุดัน แต่ก็มีความดุดันที่ดูประดักประเดิด ถึงขั้นเจือแววขอโทษขอโพยและรู้สึกละอายใจ ราวกับคนคนนั้นไม่เคยแสดง ท่าที่โหดร้ายกับใครมาก่อน

ฮั่วอู่จู้ทำสงครามกับหนานจิงมาหลายต่อหลายครั้ง แน่แน่นอนว่าย่อม ต้องเคยได้ยินชื่อของจิ้งห้วงผู้นี้มาบ้าง

ห้วงเยี่ยชีโรคที่เกิดจากสนมปีศาจลุ่มแคว้น ในห้องมีแต่น้ำเน่า⁴ ไม่ใช่คนดีอะไร

เป็นที่รู้กันมานานแล้วว่าจิ้งห้วงมีอุปนิสัยโหดเหี้ยมมากแล้ว ตั้งแต่เขา อายุสิบสองสิบสามและยังเป็นองค์ชาย ก็มักมีศพถูกลากออกไปจากตำหนัก เขาเสมอ สภพศพล้วนดูไม่ได้ หลังจากที่ถูกๆ เขาก็ยังเกิดความตระหนกและ กลายเป็นชายตัดแขนเสื้อ ก็ยังมีนายบำเรอมากมายหลายคนในตำหนักหลังที่ ถูกเขาเล่นสนุกจนตาย จนตอนนี้เหลือเพียงไม่กี่คนที่ยังมีชีวิตรอด

แต่จากที่เห็นในตอนนี่...

เหมือนจะพูดเกินจริงไปสักหน่อย

ส่วนทางด้านเจียงสุยโจวก็มัวแต่หมกมุ่นอยู่กับคำพูดของตัวเองจน ไม่ได้สังเกตเลยว่ากำลังถูกฮั่วอู่จู้มองประเมินอย่างรวดเร็ว

เขาเงยไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ “พรุ่งนี้ข้าจะตามหมอมามาตรวจดู อาการเจ้า ถ้าจะตายก็อย่ามาตายในที่ของข้า” พูดจบก็หันหลังไป “นับจากนี้ ทำตัวดีๆ อย่าก่อปัญหาให้เป็นห่วง”

พูดจบ เจียงสุยโจวก็หลบถอนหายใจด้วยความโล่งอก

...น่าจะโหดพอแล้วมั้ง

ในเมื่อต้องรักษาท่าทีดูร้ายต่อศัตรู ทั้งยังทำร้ายเขาจริงๆ ไม่ได้ ก็ต้อง หาข้ออ้างมารักษากายการบาดเจ็บให้เขา

⁴ หมายถึง คนที่จิตใจชั่วร้าย มีแต่ความคิดไม่ดีและแผนการชั่วร้ายในใจ

...ยากชะมัด!

แน่นอนว่าเขาอยากรักษาอาการบาดเจ็บให้อั้วจู้จี้ตั้งแต่คืนนี้เลย

เพราะถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เพิ่งออกจากคุก หวงตี้ไม่มีทางส่งหมอมา
รักษาเขาแน่ แม้บาดแผลภายนอกจะไม่ร้ายแรงถึงชีวิต แต่ก็ไม่ควรปล่อยไว้
นาน ยิ่งกว่านั้นเจียงสฺยไจวยังเป็นคนยุคใหม่ที่ไม่เคยเห็นฉากนองเลือดมาก่อน
จึงรู้สึกตกใจกลัวเล็กน้อยเมื่อได้กลิ่นคาวเลือดจากตัวอั้วจู้จี้

แต่เขาก็รู้ว่าทำแบบนั้นไม่ได้

เพราะตัวเขาเป็นชินหวังเพียงคนเดียวของราชวงศ์ ในจวนนี้ใครเป็น
ใครบ้างก็ยังไม่รู้แน่ชัด นี่จึงเป็นเหตุผลที่เมื่อครู่เขาสั่งให้ทุกคนออกไป

คนของแคว้นศัตรูเพิ่งถูกส่งตัวมาให้ หากเขารักษาอาการบาดเจ็บ
ให้อีกฝ่ายทันที ย่อมต้องดูไม่สมเหตุสมผล แต่หากสองคนอยู่ด้วยกัน
ตามลำพังคืนหนึ่ง แล้วพรุ่งนี้ค่อยตามหมอมา จึงจะมีเหตุผลเพียงพอ

ดังนั้น...

เจียงสฺยไจวสำรวจไปทั่วห้องโดยไม่ให้กระโตกกระตาก

ที่นั่นเป็นหอพิธยาในจวนที่ใช้สำหรับจัดงานมงคลโดยเฉพาะ นอกจาก
เตียงห้อง⁵ สีแดงขอบทองหลังหนึ่ง ก็มีเพียงตั้งแคบๆ ให้พอนอนได้

นอกจากนี้ก็ไม่มีตรงไหนที่นอนได้อีกแล้ว

ตั้งนี้มีความประณีตโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ มุมทั้งสี่เกาะสลักลวดลาย
วิจิตร ความกว้างรวมกันไม่เกินสองฝ่ามือ เหมือนเป็นของตกแต่งมากกว่า
จะเป็นเครื่องเรือน

ดวงตาเจียงสฺยไจวฉายแววยอมรับชะตากรรม

เขารู้ว่าคืนนี้ตัวเองคงได้แต่ต้องนอนบนตั้งนี้

แต่ก่อนที่จะเดินไปก็ยังไม่วายหันกลับไปมองอั้วจู้จี้ด้วยสายตาเย็นชา
“เจ้าไปนอนที่เตียงเองนะ อยู่ให้ห่างจากข้า อย่าให้กลิ่นเลือดบนตัวเจ้า

⁵ หรือ “เตียงปาฐู” เป็นเตียงแบบจีนโบราณขนาดใหญ่ มีลักษณะเหมือนห้องเล็กๆ
ห้องหนึ่ง ภายในมีทั้งส่วนของยกพื้นที่เป็นเตียง และมีพื้นที่สำหรับวางชุดโต๊ะเก้าอี้ มีการ
สลักลวดลายวิจิตรสวยงาม

มาติดตัวข้า” เขาเอ่ย

เขาไม่รู้เลยว่าท่าทางหยิงโย่ว วางตัวเหนือผู้อื่นเช่นนี้ รวมกับรูปโฉมที่งามวิจิตร เมื่ออยู่ใต้แสงเทียนรูปไฉวนั้นเปี่ยมเสน่ห์เพียงใด

พุดจบ เจียงสุยโจวก็หันหลังเดินตรงไปที่ตั้งแล้วล้มตัวลงนอน

...คงต้องนอนอยู่บนนี้ทั้งคืน

เจียงสุยโจวหันหน้าเข้ากำแพง จึงไม่เห็นว่าการที่เขานอนลงแล้ว
สยดาของฮั่วอู่จิวเลื่อนมาจับจ้องที่แผ่นหลังเขา

มองสำรวจอย่างเยือกเย็น เย็นราวกับใบมีดที่ฝังอยู่ใต้หิมะน้ำแข็ง
ในหยางกวน

ผ่านไปครู่หนึ่ง ฮั่วอู่จิวก็ถอนสยดากลับมา

เขาหลับตาลง ค่อยๆ พลิกมือซ้ายที่วางอยู่บนเข่า แบมือออก

มือข้างนั้นอาบย้อมด้วยเลือด ใต้แสงเทียนระริกไฉว สิ่งที่อยู่
ในมือคือแผ่นไม้บางเรียบและคมกริบดุจใบมีด

นี่เป็นสิ่งที่เขาออกแรงดึงออกมาจากผนังด้านในของเกี้ยวระหว่งที่
เดินทางมาที่นี่

เดิมทีเมื่อครู่เขามีโอกาสใช้เศษไม้แผ่นนี้ปาดคอจึงหวังได้ตลอด

แต่...

ฮั่วอู่จิวปรายตามองไปที่แผ่นหลังเจียงสุยโจว

เมื่อครู่ขณะที่เขากำลังจะปลิดชีพอีกฝ่าย เขาก็สบกับดวงตาคู่นั้นเข้า

มันทั้งใสกระจ่างบริสุทธิ์ ทว่าตื่นตระหนกราวกับถูกเขาทำให้ตกใจ

ฮั่วอู่จิวหลับตาลง

เศษไม้แผ่นนี้บาดลึกเข้าไปในเนื้อเขา แต่ชั่วขณะนั้นเขากลับไม่อาจ
ลงมือ

ดูเหมือนเขาจะไม่ชอบรังแกคนที่อ่อนแอกว่าเขาเสียเลย

ครู่ต่อมาเขาลืมตาขึ้นช้าๆ ยันมือทั้งสองกับที่เท้าแขนของเก้าอี้รถเข็น
ออกแรงเพียงเล็กน้อยก็ขยับตัวย้ายไปที่เตียงได้

ความเจ็บปวดเล่นปราดไปทั่วสรรพางค์กาย ทำให้กล้ามเนื้อของเขาเริ่ม
ลั่นอย่างไม่อาจควบคุม แต่เขาเหมือนไม่รู้สึกรู้สา ขยับมือเล็กน้อย จังหวะที่

เกิดเสียงเสียดสีเบาๆ ของเนื้อผ้าจากการเคลื่อนไหว เขาก็อ่อนแอไม่ไหว
ไว้ได้เพียงอย่างคล่องแคล่ว

เขาเหลือบมองเจียงสุยโจวอีกครั้ง เห็นอีกฝ่ายเหมือนจะนอนไม่ค่อย
สบายเท่าใดนัก แผ่นหลังนั้นแข็งเกร็ง ทั้งดูเหมือนพยายามบังคับตัวเอง
ให้หลับ

...ที่

ฮั่วอู่จิวเก็บสายตากลับมาเรียบๆ

ทดลองอ่าน

เจียงสุยโจว หลับตาทันทีที่ล้มตัวลงนอน รีบหลับให้ผ่านพ้นคืนนี้ไปเสียที

ดีที่สุดคือพรุ่งนี้ตื่นขึ้นมาเพราะเสียงนาฬิกาปลุกในอพาร์ทเมนต์ของตัวเอง

แต่แม่จะอยากกลับให้สนิท เจียงสุยโจวก็ยังไม่ไหว

ตั้งสัปดาห์แล้วตัวนี้แคะมองก็รู้ว่าแข็ง พอได้ลงนอนจริงๆ ยิ่งแข็งเข้าไปใหญ่ เขาได้แต่นอนตะแคง เอาเลื้อยคลุมกันลมเนื่อบางมาคลุมตัวไว้ พอฤดูใบไม้ร่วง

ร่างกายซีโรน้อ่อนแอกว่าที่เขาคิดไว้เสียอีก

ตั้งตัวเล็กแคบแข็งจนเขาปวดหลัง และแม่จะอยู่ภายในห้องในช่วงฤดูใบไม้ผลิ เขาก็ยังรู้สึกหนาวจนมือและเท้าเย็นเฉียบ

เขานอนพลิกตัวไปมาทั้งคืน ไม่สามารถข่มตาหลับได้ ต้องนอนเบิกตาโพล่งจนเทียนแดงในห้องมอดดับ และท้องฟ้านอกหน้าต่างเริ่มมีแสงรำไร

เมื่อเขาลุกขึ้นนั่งในตอนเช้าตรู่ ความเมื่อยขบทั่วทั้งตัวทำเอาร่างแทบแหลก ทั้งยังรู้สึกกระหายจนอยากไต่ออกมา

เจียงสุยโจวไอโซลกสองที คลื่นซมับเบาๆ เพราะความรู้สึกวิงเวียน

นอกหน้าต่างมีสาวใช้หลายคนยืนรออยู่ที่จะเบี่ยงทางเดินแล้ว เจียง-

สยใจเงยหน้ามองไปก็เห็นเมฆเจียนซานยีนประสาณมื่ออยู่หน้าประตู คาคว่า
คงรอให้เขาตื่นเพื่อจะได้เข้ามาปรนนิบัติ

แต่จะปล่อยให้อีกฝ่ายเข้ามาไม่ได้เด็ดขาด ชื่นให้เข้ามา เรื่องที่เขา
กับฮั่วอู่จี้ไม่ได้นอนร่วมเตียงกันไม่แดงขึ้นมาหрокหรือ

เจียงสยใจจอตลสินใจจับไว

...ต้องหนี หนีออกไปก่อน

เขาเหลือบมองฮั่วอู่จี้

เห็นแก้อัรธเขินว้างเปล่าอยู่ข้างเตียง ส่วนเจ้าตัวยังนอนนิ่งไม่ขยับ
อยู่บนเตียง หันหน้ามาทางเขาพอดี

แสงเรือเรือส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ทาบทอลงบนใบหน้าของฮั่วอู่จี้
เกิดแสงเงาบนแพขนตาตำลัดดุจนนกกา

...เขาเป็นคนหน้าตาหล่อมากจริง ๆ

โครงหน้าของเขได้รูป เครื่องหน้าคมคาย จมูกโด่งเป็นสัน ยามเมื่อ
หลับตาเช่นในเวลานี้ นัยน์ตาดำสนิทดุคั่นนำห้วนเกรงคู้้นถูกแพขนตาวา
บบัง ดูแล้วให้ความรู้สีกองอาจทรงพลังเป็นพิเศษ

อาศัยแสงตะวันที่ส่องเข้ามา เจียงสยใจเห็นรอยแผลเป็นเล็ก ๆ
พาดผ่านทางคิ้วซ้าย เกิดเป็นรอยบากตัดแนวคิ้วคมกริบข้างนั้นออกจากกัน

ประหนึ่งร่องรอยบาดแผลบนตัวขุนศึกสวรค์ที่ทำให้ต้องตกลงมายัง
โลกมนุษย์ และแปดเปื้อนคาวเลือดเล็กน้อย

เขากำลังหลับสนิท

เจียงสยใจถอนหายใจโล่งอก ก่อนจะลุกขึ้นจากตั่งอย่างระมัดระวัง

ฮั่วอู่จี้ยังไม่ตื่นก็ดีแล้ว

เมื่อคืนพูดจาร้ายกาจกับเขาไปเสียขนาดนั้น แต่สุดท้ายตัวเองกลับหนี
ไปนอนหลบมุมทั้งคืน เขายังรีบเดินไปอีก ไม่ว่ามองอย่างไรก็น่าขายหน้า
ชะมัด

เรื่องน่าอายแบบนี้ควรรับทำโดยที่เทพไม่รู้ดีไม่เห็นเป็นดีที่สุด

คิดแบบนี้ เจียงสยใจจึงรีบจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ลุกขึ้นยืนตัวตรง
ผึ่งผาย แต่ความจริงกลับย่องออกจากห้องไปเงียบ ๆ

เสียงฝีเท้าห่างออกไป ตามด้วยเสียงเปิดและปิดประตูอย่างรวดเร็ว

เสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบาภายในห้องหายไป เหลือเพียงความเงียบ
ว่างเปล่า

ฮั่วอู่จิวลืมหันขึ้น

ดวงตาหม่นทึมคู้้นนายแวตืนตัวและคมกริบ ไม่เหมือนคนเพิ่ง
ตื่นนอนแม้แต่บ่อย

สายตาเย็นชาจับอยู่ที่ตั่งข้างหน้าต่างตัวนั้น

ใต้หน้าต่างที่เปิดอยู่ แสงตะวันส่องลงมา เห็นฝุ่นละอองลอยฟุ้ง

บนตั่งนั้นว่างเปล่า ไม่มีใครนอนแล้ว

ทั้งยังถูกจัดเก็บเป็นระเบียบเรียบร้อย แค่มองร่องรอยยับย่นที่ถูก
ลูกให้เรียบอย่างรุ่มง่ามก็พอตุดอกว่าคนคนนั้นพยายามกลบเกลื่อนร่องรอย
การนอนของตนเอง

สายตาของฮั่วอู่จิวชะงักค้าง

แต่ไหนแต่ไรเขาเป็นคนสัมผัสไวและตื่นตัวสูงเสมอ ดังนั้นทุกการ
เคลื่อนไหวของจิ้งห้วตั้งแต่เมื่อคืนนี้จึงไม่รอดพ้นสายตาเขา

เขาเห็นอีกฝ่ายนอนขดตัวอยู่บนตั่งเล็ก ๆ ตัวนั้น ได้ยินเสียงพลิกตัว
ไปมาตลอดทั้งคืน คิดว่าตัวเองเคลื่อนไหวมามาก

และเมื่อครู่ก็ยังได้ยินอีกฝ่ายทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ เหมือนขโมย แอบย่อง
ออกไปจากห้อง

...พิลึกคน

ก่อนมาที่นี้ฮั่วอู่จิวคิดไว้แล้วว่าตนจะต้องพบเจออะไรบางอย่างภายใน
จวนจิ้งห้วนี้ จิ้งห้วผู้นี้มีนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต มากเล่ห์ เจ้าคิดเจ้าแค้น
หน้าซำยังไม่ลงรอยกับจิ้งตี้ ทั้งจิ้งตี้ก็ทำเหมือนตกรางวัลให้อีกฝ่าย ทว่า
ที่จริงแล้วเป็นการใช้ขามาทำให้จิ้งห้วอับอาย ดังนั้นยอมเป็นไปไม่ได้ที่
จิ้งห้วจะไม่จงเกลียดจงชังเขา

สถานการณ์ของเขามีแต่จะต้องยากลำบากยิ่งกว่าตอนอยู่ในคุก

กลับกลายเป็นว่าจิ้งห้วผู้นี้นอกจากไม่ทำอะไรแล้ว ยังเป็นฝ่าย
หลบเลี่ยงเขาเสียเอง รวากับว่าเขาน่ากลัวเสียเต็มประดา

ฮั่วอู๋จิวหลบตามองขาทั้งสองข้างของตนเองโดยไม่ได้ตั้งใจ

คนของหนานจิงยอมต้องกลัวเขา และเพราะความกลัวจึงได้ทำลายเส้นลมปราณและขาทั้งสองข้างของเขา

และแม้เขาจะกลายเป็นคนพิการที่แม้แต่ลูกขึ้นยืนยังทำไม่ได้แล้ว คนพวกนี้ก็ยังคงหวาดกลัวเขา อย่างเช่นเมื่อวานนี้ แคนำตัวเขาออกจากคุกยังต้องวางกำลังองครักษ์รักษาพระองค์เสียแน่นหนา ถนนทุกสายอยู่ภายใต้การเฝ้าระวังการศึก

ส่วนเกี้ยวหลังนั้นก็ได้รับการดัดแปลงจนรัดกุมยิ่งกว่ารถคนโกหกละเสียอีก ทำราวกับเขาจะสามารถงอกปีกบินหนีออกไปได้กระนั้น

ฮั่วอู๋จิวรู้มานานแล้วว่าตนเคยทำให้คนพวกนี้ออกสั่นขวัญแขวนเพียงใด ยามนี้เมื่อมีโอกาสหาจุดอ่อน พวกเขายิ่งกำเริบเลิกลา

เมื่อใดที่ตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู ความหวาดกลัวของศัตรูก็จะกลายเป็นมิดที่คอยทิ่มแทงบนตัวเขา ต้องให้เขาเหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายเท่านั้น คนพวกนี้จึงจะวางใจ

พวกเขาทำเช่นนั้นก็ถูกแล้ว เพราะท้ายที่สุด เขาฮั่วอู๋จิวคนนี้ トラบใดที่ยังมีเรี่ยวแรงเหลือ จะไม่มีวันนั่งรอความตายอยู่เฉยๆเด็ดขาด

แต่จิงหวังผู้นี้...

ฮั่วอู๋จิวมนั้

เขาไม่เคยพบเจอคนเช่นจิงหวังมาก่อน ทั้งที่กลัวเขา มีวิธีจัดการเขา แต่กลับไม่ทำอะไรสักอย่าง

เขาไม่เชื่อสักนิดว่าจิงหวังจะบริสุทธิ์ใจ ทว่า...จิงหวังเองก็ดูไม่มีความจำเป็นต้องเล่นละครตบตาเขา

ฮั่วอู๋จิวหลับตาลง

ตั้งแต่อยู่ในคุกเขาก็คาดเดาการเดินทางของฝ่ายตรงข้ามไปต่างๆ นานา เพื่อให้ตนเองมีลู่วางสำรอง เขารู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้น แต่ไม่เคยคิดเลยว่า...

เรื่องไม่คาดคิดที่เขาพบเจอกลับเป็นจิงหวัง

เมิ่งเจียนซานซึ่งยืนรออยู่ข้างนอกสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นเจียงสวี่โจวเปิดประตู
เดินออกมาเอง

เขามองท้องฟ้าแล้วรีบเดินเข้าไปรับหน้า เธอว่า “นายท่าน ยังเหลือ
เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงกว่าก่อนประชุมใหญ่ เหตุใดท่านไม่พักผ่อนอีกสักหน่อย
เล่าขอรับ”

เจียงสวี่โจวหับประตู

ประชุมใหญ่? เรื่องนี้เขารู้ ราชวงศ์จึงไม่ได้มีกฎเกณฑ์เรื่องการประชุม
ราชการเข้าในท้องพระโรงทุกวัน แต่ทุก ๆ ห้าวันจะมีการประชุมครั้งหนึ่ง
เรียกว่าการประชุมใหญ่

เพียงแต่เขาคิดไม่ถึงว่าวันที่สองหลังจากทะลุมิติมา ก็ต้องเจอเข้า
พอดี

เขาพยักหน้า ตอบกลับเรียบ ๆ ด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “ตื่นเร็วไปหน่อย
ไม่เป็นไร”

เมิ่งเจียนซานรีบตอบรับ จากนั้นหันไปสั่งข้ารับใช้ข้างตัวให้ไปเตรียม
สำรับอาหารที่เรือนของหวังเยี่ย ส่วนตนช่วยประคองเจียงสวี่โจวเดินออกไป

เจียงสวี่โจวนอนไม่หลับทั้งคืน ตอนนี้รู้สึกวิงเวียนศีรษะ จึงไม่ได้
ปฏิบัติ ปล่อยให้เมิ่งเจียนซานช่วยพยุงไป

เมิ่งเจียนซานเดินไปกลางเหลือบมองหวังเยี่ยอย่างระมัดระวัง

...ประเสริฐนัก

ใต้ดาดำคล้ำ ใบหน้าขาวซีด เดินกะปลกกะปลี่ย ทั้งดวงตายังฉาย
แววอ่อนล้าที่ปกปิดไม่มิด

นี่...หวังเยี่ย เมื่อคืนรุนแรงมากใช่หรือไม่

เมิ่งเจียนซานเหลือบมอง แล้วรีบถอนสายตากลับมาอย่างระมัดระวัง
แต่ยังคงไม่อาจควบคุมสายตาตัวเอง เหลือบมองซ้ำครั้งที่สอง และครั้งที่สาม
อย่างอดไม่ได้

เขาแอบมองหลายหนจนเจียงสวี่โจวสังเกตเห็น

เจียงสวี่โจวเพิ่งก้าวขึ้นนั่งบนเสลี่ยงที่รออยู่หน้าเรือน ก็เห็นเมิ่งเจียนซาน
แอบมองตนด้วยสายตาหลบ ๆ ซ่อน ๆ อีกครั้ง

เจียงสุยโจวโน้มหน้า ถามว่า “มีอะไร”

เมิ่งเฉียนซานรีบหลบตา ยิ้มตอบว่า “ไม่มีอะไร ไม่มีอะไรขอรับ บ่าวเพียงอยากถามหวังเหยียว่าเข้านี้ท่านต้องการสิ่งใดหรือไม่”

เจียงสุยโจวส่ายหน้า “จะทำอะไรก็ทำเถิด”

เมิ่งเฉียนซานรีบตอบรับ จากนั้นโบกมือให้บ่าวชายยกเสลี่ยง มุ่งหน้ากลับเรือนอาณานิ

เจียงสุยโจวครุ่นคิดอยู่สักพักจึงเอ่ยถาม “เมิ่งเฉียนซาน เรือนที่จะให้ฮั่วอู่...ฮั่วฟูเหรินย้ายไปพัก จัดการเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่”

แม้ตอนนี้สติของเขาจะยังไม่ค่อยเข้าร่องเข้ารอย แต่ก็ยังจำแผนการที่ตัวเองคิดไว้เมื่อคืนได้ เมื่อคืนพวกเขาอนที่เรือนพิธีสำหรับงานมงคลของจวนหวัง วันนี้ฮั่วอู่จี้จึงต้องย้ายออกไปพักที่เรือนอื่น

ในเมื่อตัดสินใจจะไม่ยั่วเขา ก็ไม่ควรละเลยปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตเหล่านี้

เมิ่งเฉียนซานอึ้งงั้น...หา? หวังเหยียสนใจถามถึงเรื่องหุยมหิมาพวกนี้ในจวนตั้งแต่เมื่อใดกัน

เจียงสุยโจวเห็นเมิ่งเฉียนซานไม่ตอบจึงหันไปมอง ก็พบว่าอีกฝ่ายยืนที่มไปแล้ว

“เมิ่งเฉียนซาน” เขาเรียก

เมิ่งเฉียนซานรีบตอบ “หวังเหยียโปรดวางใจ บ่าวสั่งการไปแล้วขอรับ!”

เจียงสุยโจวเจียบไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ “ตามตัวเขาดูเหมือนจะได้รับบาดเจ็บสาหัส ประเดี๋ยวส่งคนไปดูอาการด้วย”

ประเสริฐนัก ยังอุตส่าห์ตามหมอบไปรักษาให้ด้วย...เมิ่งเฉียนซานพยักหน้ารัว “อีกสักครู่บ่าวจะตามหมอบประจำจวนไปตรวจดูอาการฮั่วฟูเหรินขอรับ”

เจียงสุยโจวรับว่า “อืม” แล้วเอ่ย “ฝากเจ้าด้วย”

เอ่ยจบ เขาก็ถอนสายตากลับมา หลับตาลง ใช้มือนัยน์ศีรษะจับสักพักโดยไม่ได้สังเกตเห็นว่าคำสั่งของตนทำให้เมิ่งเฉียนซานตื่นตกใจเพียงใด

เมิ่งเฉียนซานกริ่ร้องอยู่ในใจ

เขาอายุสิบขวบก็ผ่านการชำระกาย¹ ถูกส่งตัวมารับใช้หวังเยี่ย นับว่าเป็นผู้ติดตามใกล้ชิดมาหลายปี แต่ก็ไม่เคยเห็นหวังเยี่ยสนใจเรื่องเหล่านี้เลย!

ภายในจวนเชื่อว่าจะไม่มีฟูเหรินคนอื่นๆ เสียหน่อย แต่ไม่ว่าจะเป็นคนโปรดเพียงใด ก็ยังไม่เคยเห็นใครได้รับความเอาใจใส่จากหวังเยี่ยมาก่อน!

เขายังไม่ลืมนึกว่าเมื่อคืนหวังเยี่ยมีท่าทีเย็นชาและขุ่นเคืองเพียงใด โยนผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวลงพื้นไม่พอ ยังดัดสุรามงคลคนเดี่ยวอีกต่างหาก แค่ว่าสายตาสีเทาที่เลื้อยมองมายังทำเอาเขาเหิงอึดซึมไปทั้งแผ่นหลัง

แต่เนิ่นๆ ผ่านไปเพียงคืนเดียว หวังเยี่ยกลับ...กลับเริ่มใส่ใจฟูเหรินผู้นั้นถึงเพียงนี้เชียวหรือ!

ยังมีเรื่องใดในโลกที่ทำให้ความคิดจิตใจของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ได้อีก ต่อให้เขาเป็นชนที่ ก็ยังเข้าใจอะไรอยู่บ้าง

ลองคิดดู...

ดูจากความเอาใจใส่ที่มากผิดวิสัยของหวังเยี่ยในวันนี้ ก็พอจะรู้ที่เด็ดลึกลับของฟูเหรินผู้นั้นแล้ว

คิดมาถึงตรงนี้ เมิ่งเฉียนซานก็ทอดถอนใจอย่างอดไม่ได้

คิดไม่ถึง...คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าคนพิการผู้นั้นจะร้ายกาจถึงเพียงนี้!

¹ หมายถึง การตัดอวัยวะเพศชาย